

ПОСЛАННЯ ПРЕЗИДЕНТСТВА ТЕРИТОРІЇ

Зміцнення сім'ї

Старійшина і Сестра Крістоффел Голден

Перший радник у президентстві Східноєвропейської території

Важливою частиною плану Небесного Батька для Його дітей є створення люблячих сімейних підрозділів. Коли ми з дружиною Дайен одружилися, то зрозуміли, що першим кроком до щасливого шлюбу було зробити наше зобов'язання одне щодо одного вічним, пов'язуючи його з відвідуванням храму, щоб запечататися на вічність. У той час в Африці не було храму, але це не завадило нам. Ми спланували поїздку і заощадили гроші, щоб відразу після нашого цивільного шлюбу в Південній Африці ми змогли сісти на літак і полетіти до Лондонського храму, де ми отримали цей важливий обряд. Через великі витрати ніхто не зміг супроводжувати нас до Англії, і тому, коли ми стояли на колінах біля олтаря, не було членів сім'ї чи друзів, щоб засвідчити наше запечаткування або провести з нами той щасливий день. Але це було неважливим для нас, важливим було те, що ми знали, що тепер були чоловіком і дружиною навечно.

Коли ми почали подружнє життя, то вирішили будувати і плекати сильний шлюб і щасливу, зосереджену на Христі, домівку, де наші діти могли б не тільки радіти відчуттю належності й безпеки, але також розвивати сильні свідчення про Спасителя і Його відновлену евангелію.

Досягнення цих цілей вимагало планування, розуміння і постійних

зусиль, щоб зробити те, що перетворить нашу домівку "на частинку небес".

Будувати і плекати сильний шлюб

Усі щасливі сім'ї починаються з чоловіка і дружини, які люблять і поважають одне одного та бажають безкорисливо підтримувати і піклуватися одне про одного. Навіть перед тим, як вони будуть благословенні дітьми, вони мають намагатися зробити звичкою завжди говорити з добротою, бути терплячими і часто висловлювати свою любов одне до одного. Звичайно, чоловік і дружина не завжди погоджуються в усьому. Кожна особа має унікальні уподобання, антипатії, ідеї і мрії. Однак краще долати розбіжності, ніж розмовляти роздратованим голосом.

Життєрадісність є великою допомогою у шлюбі. Дійсно, чоловік і дружина зобов'язуються одне одному, що будуть радісними, будуть хвалити та підбадьорювати, де тільки можливо. Коли пара навчається це робити, відчуття миру сходять на домівку, і вона стає притулком від решти світу. Коли в сім'ї народжуються діти, вони будуть відчувати цю любов і зможуть зростати і навчатися в атмосфері миру й гармонії. Але, як і всі ми, вони також мають навчитися ставитися з добротою до членів сім'ї і також стримувати свої емоції. Батьки мають

Старійшина і Сестра Голден

велику відповідальність навчати такої поведінці своїх дітей, бо Бог заповідав: "І ви не дозволите, щоб ваші діти ... порушили закони Бога, і билися і сварилися один з одним ... Але ви будете навчати їх іти шляхами істини і розсудливості; ви будете вчити їх любити один одного, і служити один одному" (Мосія 4:14–15).

Важливою умовою створення щасливих сімей є проведення багато часу разом. Це буде сильні зв'язки єдності, в результаті чого діти й батьки стають найкращими друзями, створюючи систему підтримки для кожного члена сім'ї протягом усього життя.

Щаслива, зосереджена на Христі домівка

Справжнього щастя у повсякденному сімейному житті можна досягти, якщо кожний член сім'ї виконує заповіді Бога і намагається жити таким чином, що присутність Святого Духа буде відчуватися у домівці. Я свідчу, що це істина. Коли наші діти були підлітками, їхні друзі проводили багато часу в нашому домі, бо, за їхніми словами, у них були хороші відчуття, коли

Вихід з “НАВУсибірська”

Рижкова Юлія Валеріївна

Місто Новосибірськ, Перша Новосибірська філія, Новосибірська місія

У 1846–1847 роках в історії Церкви відбувалися великі події, а саме—вихід святих з міста Наву до Долини Солоного озера. Це переселення, яке було вимушеною подією, супроводжувалося великою кількістю випробувань і жертв. Але, зібрав сім'ю і свій невеликий скарб, який вмщався у візок, кожний з них ішов за пророком до нового життя, незважаючи на невідомість майбутнього.

Святі йшли, згадуючи слова з останньої промови Джозефа Сміта у Наву: “Мені байдуже, що буде з моїм життям. Я готовий стати жертвою заради цих людей; бо що можуть зробити наші вороги? Тільки вбити тіло, і на цьому їхній силі настане кінець. Будьте стійкими, друзі мої; ніколи не відступайте. Не намагайтеся врятувати своє життя, бо той, хто боїться померти за істину, втрачить життя вічне... Бог випробував вас. Ви хороші люди, тому я люблю вас усім серцем. Немає більшої любові, як коли хтось віддасть душу свою за друзів своїх. Ви були зі мною у час бідувань, і я бажаю пожертвувати життям, щоб уберегти вас” (*History of the Church*, 6:500).

Наш Небесний Батько—Бог мудрий, і всі труднощі перших переселенців були не даремними:

Сім'я Голден

вони перебували там. У 2002 році, коли нам було треба продати наш дім, перші люди, які прийшли, щоб подивитися на будинок, сказали, що вони купили його, тому що як тільки вони ввійшли у двері, то одразу відчували спокій, і у них виникли відчуття щастя.

Важливо завжди ставити Спасителя на перше місце, показуючи Небесному Батьку, що є найбільш важливим для нас. Ми робимо це молячись кожного ранку і вечора, читаючи Писання індивідуально і разом з сім'єю. Ми проводимо щотижня домашній сімейний вечір, відвідуємо наші церковні збори, приймаємо щотижня причастя і відвідуємо храм так часто, як дозволяють обставити. Якщо ми це робимо, наші діти розвинуть ці хороші релігійні звички, що дозволить їм отримати сильне свідчення про відновлену євангелію і бажання

служити, щоб жертвувати й розбудувати Церкву.

Старійшина Л. Том Перрі навчав: “Ніколи не дозволяйте, щоб день пройшов без сімейної молитви й сімейного вивчення Писань. Вважайте цю Господню програму тестом, і перевірте, чи стане у вашій домівці більше миру, надії, любові й віри” (Генеральна конференція, квітень 1993 року).

Моє церковне покликання змусило Дайен і мене бути далеко від наших дітей протягом останніх 11 років, але їхня любов до Господа допомагає їм зрозуміти, чому це сталося. Наша наймолодша дочка, Каміла, сказала мені: “Зараз ми далеко одне від одного, але ми можемо бути разом вічно”. Ось і все. Давайте ж усі ми будемо намагатися створити вічні, об'єднані, щасливі сімейні підрозділи, де панують тісні стосунки. ■

завдяки піонерам Відновлена євангелія благословляє нас і сьогодні. Щоб вшанувати їхню пам'ять і висловити подяку, щороку 24 липня ми святкуємо день піонерів, згадуючи про віру і мужність тих відважних святих.

У зв'язку з цим, 13–14 липня 2018 року в Новосибірську пройшов захід філії під символічною назвою «Вихід з НАВУсібірська», присвячений першим святим.

Насправді захід розпочався задовго до цих двох спекотних днів. Концепція дозріла ще на початку року, і керівники філії почали активно втілювати її в життя: скласти план, призначити відповідальних осіб, продумувати деталі. За три місяці до призначеного дня про захід почали оголошувати прихожанам; виступи на причасних зборах були присвячені тим часам, коли Церква тільки починала свою діяльність; братів і сестер просили вивчати історію Церкви вдома та міркувати про те, який внесок внесли перші її члени в її організацію і процвітання.

Кульмінацією задуманого заходу став дводенний пікнік на природі, коли майже 90 прихожан перенесли зі звичних і комфортних умов в намети на мальовничому березі річки в сільській місцевості. Президент філії вибирав місце обдуманно і довго, поки, нарешті, подібно Бригаму Янгу, не сказав: «Ось це місце!».

У програмі відпочинку були пісні біля багаття, ігри та забави людей 19 століття, катання на коні, купання в річці, різні майстер-класи і, звичайно,

Сестри співають

скромне, але смачне частвування. Був і символічний перехід через річку, і подолання прямовисних горбистих доріг. Допомогли відтворити атмосферу і запросити Духа музика, танці, одяг і предмети побуту епохи піонерів. Присутні ділилися історіями і враженнями про біди, з якими довелося зіткнутися першим святим, і перейнялися настроєм того часу. Єдність між братами і сестрами відчувалося гостро і глибоко.

Наталія Федосеева згадує: «Ми зійшли з електрички і спустилися із залізничного насипу вниз. Президент філії в лихому ковбойському капелюсі вийшов нам назустріч, а з ним були брати і сестри з ручними візками. Мене охопила радість, і я на мить уявила, як колись самотні вигнанці втомлено брели серед незвіданої суворой природи. І раптом— вони вже не одні, їх чекають, їм допоможуть!»

Якби ми завжди могли бути разом—працювати і відпочивати, допомагаючи одне одному! Ми будемо зберігати пам'ять про

першопрохідників, які пронесли вогонь віри через дикі американські рівнини і передали його нам через своїх нащадків».

Марина Жолобова добре передала почуття багатьох учасників, сказавши: «Цей похід став чудовою нагодою відчутти себе частиною великої дружної родини і наповнитися вдячністю вірним святим, які пройшли важкий шлях в Долину Солоного озера. Єдність віри, Духа, згуртованість братів і сестер, взаємодопомога і любов одне до одного— лише небагато з того, що пов'язує нас з піонерами і допомагає долати труднощі наших днів».

Особливою подією в рамках заходу філії було хрищення цілої сім'ї в річці Іня! Дух благоговіння і мовчазної радості панував під час проведення обряду. Найприємнішим в цей чудовий момент були сяючі обличчя новонавернених, з яких не сходили посмішки справжнього щастя. Навколо тільки що охрищених дітей Божих кружляли метелики, як знак схвалення Самого

**Члени
Новосибірської
філії**

кипіло сучасне життя, гули потяги, грала в селищі музика, а тут, на маленькому островці, розгорталася історія, схожа на історію перших поселенців. Горіло багаття, на якому діти пекли хліб, звучали пісні, вірші. Волонтери навчали нас мормонських танців, вчили забавам своїх предків. Було весело, духовно і світло. А коли настав час повернутися назад, навіть трохи стало сумно. Ми краще пізнали одне одного, стали немов одним народом і вже не хотілося розлучатися”.

Дні, проведені серед красот і дітей Бога, дійсно пролетіли непомітно.

Небесного Батька. Почуття, які можна було висловити не словами, але обіймами, переповнювали усіх присутніх.

Одна з сімей, члени якої весь цей час працюючі і дбайливо служили іншим, готуючи їжу і стежачи за порядком на польовій кухні, поділилася своїм свідченням: “Всього за одну добу я і моя дружина були рясно благословенні:

були і дивовижні зустрічі з людьми, і відвідування прекрасних місць, і події потаємного, духовного характеру. Силою Святого Духа ми отримували все більш глибоке свідчення і знання про Відновлення істин, про які розповідала моя улюблена книга “Історія Церкви”. Наша невелика галявина, на якій розкинули крила десяток наметів, як ніби перенесла нас у далеке минуле. Десь далеко

Учасники заходу відчували особливі почуття по відношенню до піонерів, отримали новий досвід і забрали з собою фотографії і спогади, які будуть живими ще довго, шикарні букети польових квітів і запашних трав, а також нові сили для подолання всіх життєвих випробувань. ■

Знайомтесь, сім'я Гуцан

Рижкова Юлія Валеріївна

Місто Новосибірськ, Перша Новосибірська філія, Новосибірська місія

Будь-хто з батьків скаже вам, що основне його багатство—це сім'я! З однією з таких багатих і щасливих сімей мені довелося перебувати в одній філії—в Першій Новосибірській філії Новосибірського округу. Щонеділі я підглядала за ними і набиралася безцінного досвіду.

Усі члени багатодітних сімей щасливі по-своєму. Для подружжя Діни і Сергія Гуцан батьківське щастя—це вміння слухати і розуміти кожну дитину, оберігати її індивідуальність.

У родині Гуцан ростуть п'ятеро дітей. Вони зізнаються, що завжди мріяли про велику дружну родину. Старшому синові Тимофію дванадцять років. Він відмінник у школі, але це не заважає йому домагатися серйозних успіхів у футболі і самбо. Він також вивчає англійську та мріє освоїти французький—стане в нагоді,

коли поїде подивитися Париж. Доньці Єсенії десять. Вона творча натура—вчиться в музичній школі по класу фортепіано, займається співом і танцями. Восьмирічний Михайло в усьому наслідує старшого брата—захоплюється футболом і самбо. П'ятирічна Соломія—справжня принцеса і мамина помічниця—любить малювати, а наймолодший, дворічний Іван, майже не розлучається з мамою і ділиться з сім'єю своєю життєрадісністю.

Вісім років Діна і Сергій жили в Києві, на батьківщині глави сім'ї. Коли я була там, ми частенько зустрічалися з ними в храмі. Зараз вони перебралися ближче до батьків Діни—в сибірську столицю. Сама Діна—старша дочка в багатодітній родині, так що домашні клопоти для неї звична справа. Основне завдання полягає в тому, як допомогти дітям знайти і зміцнити ті ж свідчення і віру, які подружжя колись впустили у своє серце, як допомогти їм стати

на вірний шлях і показати, що це шлях справжнього щастя.

“Треба виховувати дітей так, щоб вони любили і поважали одне одного,—переконана Діна.—Багато що залежить від батьків, від особистого прикладу. Якщо дитина з чимось не справляється, нічого страшного—вийде наступного разу. У дорослих теж далеко не все відразу виходить”.

“Ми вважаємо, що сім'я будується на взаєморозумінні, підтримці одне одного,—упевнений Сергій.—Звичайно, спочатку, коли ще немає досвіду, і народжується перша дитина, у чоловіків чомусь складається враження, що підгузник поміняти, їжу приготувати—це все обов'язки мами. Але поступово приходиться розуміння, що потрібна згуртована робота. Коли весь день проводиш з дітьми, бачиш, наскільки важко доводиться мамі. Ми з дружиною разом йдемо по життєвому шляху, підтримуючи одне одного”.

Діти, не дивлячись на свій юний вік, вже є великою підтримкою для своїх батьків. Вони допомагають по дому в міру своїх можливостей (навіть ремонт їх не здивує), беруть посильну участь у домашніх сімейних вечорах і сімейних радах. Вони з розумінням ставляться до скромних побутових умов сім'ї і до того, що увагу батьків деколи доводиться ділити з іншими. А своїм життєлюбством і безпосередніми дитячими мріями надають багатодітним батькам чимало сил!

Більшість батьків (і я не виняток) цікавить питання, як закликати

Сергій Гуцан

малюків до порядку, боротися з капризами, особливо коли їх багато, і кожен з них зі своїм характером.

“Для неслухняних у нас завжди був стільчик—тайм-аут, щоб дві-три хвилини посидіти і подумати про те, що накоїв,—ділитися секретами виховання досвідчена Діна.—Адже їм і потім, у дорослому житті, треба буде обдумувати свої вчинки”.

“Намагаємося, звичайно, щоб діти звикали говорити правду,—додає Сергій.—Пояснюємо: навіть якщо щось зробив неправильно—скажи. Як то кажуть, краще гірка

правда, ніж потім погані наслідки. Щоб мама і тато могли тобі допомогти і помилка не перетворилася в сніжний ком. Довіра заслуговується роками, а втратити її можна за одну мить ...”

Як все встигнути? Де знайти фізичні і моральні сили? Як приділити належну увагу кожному? Як правильно розставити пріоритети? Сергій і Діна переконані, що потрібні і нецікаві справи відпадуть самі по собі, якщо навіть в наших побутових буднях ми будемо радитися з Господом і прислухатися до церковних керівників, які вчать

приймати рішення в настільки швидкоплинному світі з позиції вічності.

“Ми завжди намагаємося як вічні супутники підтримувати одне одного. Адже наше спільне завдання привести всіх наших дітей до Господа. Тільки разом і тільки з Господом ми можемо зрозуміти, що головне в нашому житті, а що —другорядне. Ми йдемо по життю, тримаючись за руки, радячись один з одним і шукаючи відповіді в євангелії Ісуса Христа. Все, що нам слід робити, так це проявляти послух всім заповідям і заповітам, які ми уклали з Господом”.

У натхненному з небес документі “Сім'я: Проголошення світові” сказано: “Щасливі шлюбні й сім'ї засновуються та зберігаються на принципах віри, молитви, покаяння, прощення, поваги, любові, співчуття, працьовитості, а також здорового відпочинку”.

Діна Гуцан вторить цій заяві, ділячись своїми спостереженнями: “Для сім'ї важливо знаходити час, щоб бувати разом, як з дітьми, так і чоловікові з дружиною удвох. Це той секрет, який об'єднує і зміцнює будь-які стосунки. Як то кажуть, разом на віки і тільки з Господом”.

Минулого року Діна отримала від губернатора Новосибірської області відзнаку “За материнську доблесть”. А в цьому році сім'ї Гуцан виповнилося 12 років. Попереду ще багато щасливих років і нескорених вершин, але сім'я, яка зробила євангелію Ісуса Христа своїм життєвим маяком, завжди буде відрізнятися особливою доблестю. ■

Дорога до вічності

Рижкова Юлія Валеріївна

Місто Новосибірськ, Перша Новосибірська філія, Новосибірська місія

“Я даю тобі владу, що все, що ти запечататеш на землі, буде запечатано на небесах” (Геламан 10: 7).

8 серпня 2018 року Небеса раділи при створенні молодої cele-стіальної сім’ї—Антон Стребков і Ксенія Ніколаїчевої з Першої Новосибірської філії Новосибірського округу. У цей день вони перетворили свій світський шлюб у вічний, запечатаний у Київському Українському храмі. Їхній шлях до вівтаря був нелегким, але вони все подолали, створивши чудові стосунки і зміцнивши свої почуття одне до одного за допомогою Господа.

Ксенія: Ще з Початкового товариства я знала, що аби потрапити в царство “сонця” (удостоїтися cele-стіальної слави) і жити вічно з Небесним Батьком і всієї моєю родиною, мені необхідно праведно прожити все життя й укласти храмовий шлюб. Однак, я в Церкві з народження, а мій нинішній чоловік не був членом Церкви на момент нашого знайомства.

Ми познайомилися з Антоном в університеті, і я й уявити не могла, що колись з цим хлопцем опинюся біля вівтаря. Якщо чесно, то і зустрічатися я з ним не особливо планувала. “У нього інша думка, купа шкідливих звичок, та й взагалі він не член Церкви”,—приблизно такі думки у мене були, коли я не

пустила його відвідати мене хвору, а він залишив під дверима білу троянду і пішов. Але, на щастя Антона, через місяць я погодилася з ним зустрічатися (сама до цього часу не розумію, як це вийшло).

Коли я розповіла Антону про те, що відвідаю Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів, він трохи здивувався і сказав: “Ти можеш ходити в яку хочеш Церква, тому що це твій вибір, але я не готовий ходити туди”. Я розуміла, що з людиною, що не належить до Церкви, я не зможу взяти шлюб на вічність, і тому через деякий час я сказала Антону: “У мене існують принципи, пов’язані з Церквою, і я не маю наміру від них відмовлятися: я хочу укласти храмовий шлюб в Церкві Ісуса Христа з праведним молодим чоловіком”. Ці слова

зачепили його серце. Так, він любив мене і не хотів втратити, однак він усвідомив, що Церква дійсно займає велике місце в моєму житті, а значить в цьому є щось особливе.

Через деякий час у Антона почався шлях здобуття і зміцнення віри в Ісуса Христа і навернення до Церкви. Крок за кроком було прослухано всі місіонерські уроки, разом ми відвідали молодіжну конференцію, яка справила дуже великий вплив на свідчення Антона, і потім настав день хрищення. Зараз багато жартують, що сестри Ніколаїчеви збільшують зростання священства в приході (так, моя молодша сестра теж “охристила” свого молодого чоловіка).

Наша любов ставала все більш міцною, і ми обидва розуміли, що наступним кроком буде створення

Сім'я Ніколаїчевих

нашої спільної вічної сім'ї—запечаткування шлюбу в храмі Господа. Ми обмірковували цю тему, разом обговорювали питання, що виникають. Крім іншого, я розповідала про храм, як там красиво і спокійно, про обряд хрищення за померлих, наскільки все священно, що відбувається в домі Бога. Ми уявляли себе в красивих білих одягах біля храму.

І тепер, через 4 роки наших відносин, у нас храмовий шлюб, який ми уклали в Київському храмі. Ми завжди усвідомлювали важливість шлюбу, а особливо вічного шлюбу. Простого світського шлюбу недостатньо: саме сім'я, запечатана на вічність, є доказом слухняності, праведності і виконаного обов'язку перед Богом. Звичайно, всі ми хочемо досягти піднесення, але вічна любов, надія

і щастя, вирощені у праведній сім'ї—це дорогого коштує. І зараз у нас є усвідомлення і міцне свідчення про те, що наша, поки що невелика, але любляча сім'я, буде вічно разом.

Антон: Коли я вперше прийшов у приход, щоб пройти співбесіду з приводу молодіжної конференції, президент приходу попросив мене помолитися. Я був у шоці, адже я жодного разу цього не робив. Так сталося і в храмі: в перший день ми пішли на хрищення, і я хотів відчувти, як це христитися за померлих предків, але мені доручили бути виконавцем цього обряду. І тут я знову розгубився: я ніколи раніше цього не робив. З цих прикладів я здобув урок, що все відбувається не просто так, Бог завжди підготує потрібний і правильний шлях для кожного

особисто. Не потрібно боятися і відступати, потрібно просто довіряти Небесному Батьку. Колись я не відступив від своєї мети: домогтися саме цієї найкрасивішої і сяючої дівчини, хоч я і домагався її півроку. Саме через неї Бог вказав мені єдиний правильний шлях до вічного щасливого життя. І це життя у вічності тепер буде з Ксюшею, моєю улюбленою дружиною.

На вузькому шляху до Небесного Батька завжди будуть зустрічатися труднощі. Так було з нами і на шляху до храму. Але, подолавши всі перешкоди і біди, не відступивши від нашого Спасителя, ми отримаємо гідну нагороду. Зараз ми запечатані на вічність, і всі труднощі вже не такі страшні, адже вічний шлюб дає надію на краще, дає сили і спокій. ■

